

Zamke uma koje kočē uspjeh

Zakon uspjeha ostvarenja na duhovnim ravnima jest puštanje, no u fizičkoj stvarnosti jest djelovanje, posebno u poslovnoj sferi. Stoga je dobro znati glavne trikove uma na tom putu, da ih izbjegnemo ili iskočimo iz njih ako već upadnemo

1. Čekanje pravog trenutka: dok je, s jedne strane, mudro biti posvećen i osjećati božanski tajming, ne silujući stvari i puštajući da se dogode kada je zrelo vrijeme, dobro je paziti da ovo ne postane svojevrsna kamuflaža za filozofiju odgađanja, iz nekog od nesvjesnih strahova. Pravi trenutak za djelovanje prema ideji je svaki: dovoljno je napraviti jedan, makar malecni korak, bila kiša ili sunce jer čekanje „dobrog, povoljnog vremena“ često znači propuštanje prilika i gubljenje vremena. Svaki je dan dobar za pravi korak ka realizaciji ideja.

2. Slušanje impulsa: onaj unutarnji impuls je često iracionalan i vrlo jak. Kada se pojavi treba djelovati prema njegovom napatstvu. Krenuti u njegovu analizu je najveća greška. Nemoguće ga je racionalno pojmiti. Djelovati iz dubokog unutarnje impulsa znači skočiti, s vjerom da će ti narasti krila po putu. Odgađanje skoka dok „ne narastu krila“ znači ne odrasti i skrivati se u pećini sigurnosti.

3. Trenutak granice: važno je svoja djela promisliti, ali isto tako i prepoznati granicu između perioda kontemplacije te onoga kada se kreće u djelovanje prema uvidima zadobivenim tijekom kontempliranja.

4. Isprike: um uvijek ima neku ispriku, često savršeno logičnu i opravdanu. Pošteno prema sebi jest priznati si da su to isprike. Recimo nedostatak novca, neizvjesnost puno otvorenih planova... sve su to opravdanja. Kada nešto stvarno želiš – nađeš način, stvoriš vrijeme... Kreneš.

5. Korak prema svemiru: lijepo se kaže – kada doneseš odluku, kreni, napravi jedan korak prema božanskom, pa će božansko deset koraka prema tebi. Vrijeme je sad! Kada tako razmišljamo i krenemo, često u neizvjesnost, tako otvorimo polje podrške – iniciramo ga svojom akcijom – iz kojeg nam krenu stizati znakovi i situacije konkretne daljnje podrške u realizaciji.

6. Izbor srca: čekati da se između nekoliko opcija i smjerova kretanje iskristalizira najbolja za nas ponekad nije dobar način procjenjivanja jer život/duh/sebstvo čeka našu odluku. Pa ako mi čekamo njega da nam pokaže, a on našu odluku, lako

zaglavimo sjedeći i besposličareći u čekanju. Najbolji način kada je pred nama nekoliko jednako treptajućih opcija ući u svoje srce i haru te vidjeti iznutra na koju najjače reagiramo; koja nas najjače trese, najviše uzbuđuje, najdublje veseli. I krenuti prema njoj. Jer ostvarujući nju, ostvaruju se svi ostali, paralelni planovi zato što srce, sjedište svijesti, vodi optimalnoj materijalizaciji. Pritom nije bitno da znamo kako će se to dogoditi. Život je živ, pa stoga uvijek tajanstven. Možemo mu vjerovati kada ga živimo iznutra, s jasnom namjerom, a ne planiramo strateški. Pristupati životu kao filmu kojeg ćemo unaprijed napisati, snimiti u svojoj glavi, pa izvesti u „nulu“ svaki sekundu scenarija je nezrelo i nemoguće: znamo koje scene želimo, ali providnost vodi. Mudro joj je vjerovati jer je neka iskustva nemoguće promeditirati, prokontemplirati... Tada nam se ne bi odigrala u fizičkoj manifestaciji jer bismo ih astralno odradili, odživjeli....

7. Perfekcionizam: nezgodni mehanizam koji čini da mislimo kako radimo nešto dobro usavršavajući sebe i stvari za određeno djelo, a u biti samo odgađamo i kompliciramo. Ključan je fokus, ne raspadanje u širenju ideje da bi ona i njen rezultat bili „savršeni“.

8. Jaz analogije: „kako na nebu tako i na zemlji, ali samo slično“ – znamo negdje u dubini duše, pa se podsvjesno bojimo da naše želje i ideje neće u fizičkoj stvarnosti ispasti onako divne kakve su u našoj glavi. Često ispadnu bolje. Ali poanta je, da i kad ne ispadnu bolje, niti baš takve kakve smo zamislili, baš kroz dihotomiju teorija-praksa, nebo-zemlja ide naše zreljenje. Ne kroz savršeno snimljeni ulickani film.

9. Odgovornost uspjeha: strah od uspjeha je često veći od straha od neuspjeha. Strah od suočenja s odgovornošću koju nosi ispunjen cilj, ostvarene želja. Što onda s njom? Ima priča Tagorea o čovjeku koji život provede tražeći božju kuću. Pređe čitav svemir da je nađe, pokuca na svaka vrata u galaksiji. I konačno, jednog dana, ugleda kuću na kojoj piše Božji dom. Shvati da je našao Boga i krene radosno prema vratima. Ali avaj! Tren prije nego će zakucati stane i pomisli „oh, ali, ako nađem boga, čitav moj život, sva moja potraga gubi smisao... bolje da me nastavi pokretati traženje i čežnja...“ I otrči, daleko miljama. Dakle, ima ljudi koje pokreću čežnja i traženje, ako ste među njima, dobro je to osvijestiti i ne kukati jer je mašta ostala samo mašta, oblak u zraku. Ako, pak, želite dodirnuti, pomirisati, živjeti svoje fantazije u fizičkoj stvarnosti, onda otvorite vrata božanskoga. Jer, pravi razvoj počinje tek onda – nije pitanje našli ili ne, nego što ćete s tim dalje, i kako, jednom kada nađete božju kuću (bilo što što tražite).

10. Sloboda od straha: najveća zabluda uma, dijelom pojačana u modernom vremenu svim tim filozofija new age-a o djelovanju bez straha. Što čini da čovjek krene čekati trenutak kada se oslobodi straha, pa da učini korak. Ali to se nikada ne događa na obećan način: strah nikada ne nestaje. Sloboda od straha znači trenutak u

kojem djelujemo usprkos strahu. Strah je tu uvijek kao svojevrstan test-trener naše spremnosti. Ali ne spremnosti u smislu „savršenih uvjeta i kondicije" nego spremnosti da u vjeri, kao luda, skočimo i gledamo kako nam u letu rastu krila.

www.elementi.hr